

04.06.2024r.

Minister Do Spraw Polityki Senioralnej

Zwracam się z prośbą o wskazanie mi drogi prawno-administracyjnej właściwej do podjęcia starań w celu realizacji poniżej przedstawionego wniosku. Ten wniosek to propozycja uzupełnienia toczących się aktualnie w parlamencie prac nad polepszeniem statusu finansowego emerytów, która opiera się o zasadę: „dłuższa praca z własnej woli (dłuższa praca się opłaca)”.

Wniosek dotyczy wyłącznie emerytów, którzy osiągnęli pełny wiek emerytalny, a łącznie w ciągu swojego życia przepracowali więcej niż: 47 lat- mężczyźni , 42 lata – kobiety, przy czym na ten staż pracy składa się praca częściowo przed przejściem na emeryturę, a częściowo po przejściu na emeryturę.

Wniosek jest następujący.

Każdy kto podejmuje pracę po przejściu na emeryturę, po osiągnięciu łącznego stażu pracy (staż przed emeryturą plus staż po przejściu na emeryturę) powyżej 47-miu lat dla mężczyzn lub powyżej 42-ch lat dla kobiet

-tu wyjaśnienie skąd te 47 lat pracy dla mężczyzn: należy przyjąć założenie że mężczyzna „powinien” pracować od 18-go do 65-tego roku życia, czyli przez 47lat

-tu wyjaśnienie skąd te 42 lata pracy dla kobiet: należy przyjąć założenie że kobieta „powinna” pracować od 18-go do 60-tego roku życia, czyli przez 42 lata

powinien mieć, za każdy przepracowany rok **powyżej** tego progu czasowego (47 lub 42 lata) wysokość emerytury przeliczoną w sposób taki jak to jest robione dotychczas, a następnie, jednorazowo, na koniec roku kalendarzowego, do tak ustalonej wysokości emerytury, doliczane byłoby 12% jej wysokości (1% za każdy przepracowany miesiąc). Przeliczenie emerytury następowaloby na wniosek osoby zainteresowanej.

Uzasadnienie:

W wielu przypadkach pracownik nie ma możliwości wykonywania dotychczasowej pracy do osiągnięcia pełnego wieku emerytalnego, przy czym ten brak możliwości nie wynika z jego osobistych decyzji.

I tak na przykład pracownik „odsyłany” jest bardzo często na emeryturę, mimo że nie zawsze tego chce:

- po przepracowaniu 25 lat w podziemiach kopalni i osiągnięciu wieku 50 lat życia
- po przepracowaniu 20 lat w warunkach pracy szkodliwych i uciążliwych i osiągnięciu 55 lat życia
- po utracie zdrowia w stopniu uniemożliwiającym dalsze wykonywanie pracy na dotychczasowym stanowisku i uzyskaniu prawa do wcześniejszej emerytury

Oczywiście często jest tak, że pracownik sam chce, z różnych przyczyn (np. z/w na stan zdrowia) przejść na emeryturę, po uzyskaniu takiego prawa, jeszcze przed osiągnięciem pełnego wieku emerytalnego.

Ale jest też tak, że pracownik albo zaraz po przejściu na emeryturę, albo po pewnym okresie (potrzebnym np. na poprawę stanu zdrowia) podejmuje, już jako emeryt, inną pracę zawodową. Najczęściej nie jest już praca tak dobrze płatna jak przed przejściem na emeryturę. Co również bardzo ważne: „wcześniejszy” emeryt ma ustawowe ograniczenia wysokości zarobków uzyskiwanych z podjętej na emeryturze pracy. Od zarobków odprowadzane są „składki emerytalne”, a następnie przeliczana jest wysokość emerytury. To przeliczenie powoduje bardzo niewielki wzrost emerytury.

Tymczasem dane podawane przez przedstawicieli ZUS-u, dostępne w powszechnym obiegu, mówią że jeśli pracownik nie przechodzi na emeryturę po osiągnięciu pełnego wieku emerytalnego, tylko później, to za każdy rok przepracowany ponad ten termin, emerytura wzrasta o 12% -15% .

Powyżej przedstawiona propozycja jest sprawiedliwa i społecznie słuszna ponieważ:

- ogranicza pracę w tzw. szarej strefie, bo pracownik o wiele bardziej niż dotychczas zainteresowany będzie wieloletnim odkładaniem „składek emerytalnych”, bo ma w perspektywie możliwość uzyskania korzystnego („progowego- skokowego”) wzrostu emerytury, po przepracowaniu pełnych 47-miu/ 42-ch lat,
- pokazuje, że państwo, które wspiera na różne sposoby (i chwała państwu za to!) osoby najuboższe, premiuje (docenia) również osoby ponad przeciętnie długo aktywne zawodowo.

Co do zasadności „premiowania” pracujących dłużej z własnej woli emerytów nie mam żadnych wątpliwości – warto zadbać o tych pracowników!

Oczywiście zrealizowanie powyższych wniosków niesie za sobą koszty dla skarbu państwa, ale w porównaniu do szacowanych na 13 miliardów złotych kosztów planowanej renty wdowiej (zaznaczam tutaj, iż uważam, że ważne jest aby ta ustawa była procedowana i jak najszybciej weszła w życie) należy oszacować je jako niewielkie- ilość osób które skorzystają z tego „progowego- skokowego” wzrostu wysokości emerytury należy szacować na nie więcej niż kilka procent z ogólnej liczby około 780-ciu tysięcy aktualnie pracujących emerytów, a liczba lat pracy emeryta uwzględnianych do powyżej przedstawionego sposobu przeliczania emerytury też byłaby niewielka.

Moje szacunki co do skutków finansowych takiej noweli precyzyjnie może skorygować Zakład Ubezpieczeń Społecznych.

Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej

Departament Ubezpieczeń Społecznych
Zastępca Dyrektora
Sebastian Kamiński

DUS-II.055.25.2024.MBu
Warszawa, dnia 7 sierpnia 2024 r.

Szanowny Panie,

Działając na podstawie art. 13 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o petycjach (Dz. U. z 2018 r. poz. 870 ze zm.), w związku z Pana petycją w sprawie sposobu naliczania emerytury, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Jednym z podstawowych założeń reformy systemu emerytalnego, przeprowadzonej w 1999 r., było przywrócenie mu charakteru ubezpieczeniowego. Pozwalało to na automatyczne dostosowywanie kalkulacji przyszłych emerytur do zmian demograficznych (zasada zdefiniowanej składki) oraz zabezpieczenie długookresowej stabilności finansowej systemu. Stary system generował bowiem stale rosnący dług, który spadając na barki pracującego pokolenia ograniczał jego dochody z pracy i przedsiębiorczości, a tym samym spowalniał tempo wzrostu gospodarczego.

W ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2023 r. poz. 1251 ze zm., dalej: ustawa emerytalna) określającej zasady nabywania prawa do świadczeń typu ubezpieczeniowego, a więc świadczeń finansowanych i pozostających w związku z funduszem gromadzonym na ten cel ze składek osób ubezpieczonych – przyszłych świadczeniobiorców – przesłanki nabycia prawa do emerytury zostały sformułowane w sposób bezwzględnie obowiązujący. Emerytura zapewnia dochód osobom w podeszłym wieku i wobec tego jej przyznanie jest uzależnione wyłącznie od spełnienia przez ubezpieczonego ryzyka ubezpieczeniowego, jakim jest osiągnięcie określonego ustawowo wieku emerytalnego.

Podstawą ustalenia emerytury jest suma środków zewidencjonowanych na koncie i subkoncie w ZUS. Wysokość emerytury zależy od zwaloryzowanych kwot na obu kontach oraz od średniego dalszego trwania życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego. Zapewnia to dożywotnią wypłatę świadczeń z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (FUS), z gwarancją wypłaty minimalnego świadczenia, pod warunkiem posiadania określonego stażu ubezpieczeniowego.

Celem wprowadzanych regulacji ustawowych było ograniczenie ryzyk rzutujących na wysokość otrzymywanych w przyszłości emerytur, uniezależnienie ich wysokości od wahań na rynku kapitałowym, stworzenie warunków do wzrostu gospodarczego kraju, a więc w konsekwencji zapewnienie bezpieczeństwa wypłat emerytur przyszłym rocznikom świadczeniobiorców, w wysokości adekwatnej do wkładu włożonego do systemu emerytalnego.

tel. 222-500-108
info@mriips.gov.pl
<https://www.gov.pl/web/rodzina>

ul. Nowogrodzka 1/3/5
00-513 Warszawa

W związku z powyższym wysokość emerytury dla osób ubezpieczonych, które urodziły się po 31 grudnia 1948 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych, zgodnie z art. 26 ustawy emerytalnej, ustala według nowych zasad. Oblicza ją, dzieląc tzw. podstawę obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku, w którym dana osoba przechodzi na emeryturę.

Podstawę obliczenia emerytury, zgodnie z art. 25 ust. 1 ustawy emerytalnej, stanowi suma:

- zwaloryzowanej kwoty składek na ubezpieczenie emerytalne zapisane na koncie osoby ubezpieczonej w ZUS - po 31 grudnia 1998 r. do końca miesiąca przed tym, w którym przysługuje wypłata emerytury,
- kwota środków zaewidencjonowanych na subkoncie z uwzględnieniem ich waloryzacji, oraz
- kwoty kapitału początkowego po waloryzacjach.

Tablice średniego dalszego trwania życia ogłasza, zgodnie z art. 26 ust. 4 ustawy emerytalnej, co roku w formie komunikatu (do 31 marca) Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Monitorze Polskim. Tablice te są podstawą do obliczenia emerytur na wnioski zgłoszone przez ubezpieczonych od 1 kwietnia danego roku do 31 marca następnego roku i są wspólne dla kobiet i mężczyzn.

Przyjęte rozwiązanie wynika z reformy ubezpieczeń społecznych, gdyż pozwala na automatyczne dostosowywanie kalkulacji przyszłych emerytur do zmian demograficznych oraz służy zabezpieczeniu długookresowej stabilności finansowej systemu.

Doceniając kontynuowanie pracy przez osoby mające prawo do emerytury ze względu na osiągnięcie wieku emerytalnego, podjęto decyzję o złagodzeniu powyższej zasady poprzez umożliwienie w sytuacji, gdy jest to korzystniejsze dla ubezpieczonego, dla ustalenia wysokości emerytury zastosowanie tablic trwania życia obowiązujących w dniu, w którym ubezpieczony osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn, zgodnie z art. 26 ust. 6 ustawy emerytalnej.

Dodatkowo, chcąc zachęcić do kontynuowania aktywności zawodowej od 1 stycznia 2022 r. funkcjonuje ulga PIT-0 dla Seniora, która została skierowana do osób, które osiągnęły wiek emerytalny, ale nie przeszły na emeryturę, lecz kontynuują pracę na etacie, zleceniu lub na pozarolniczej działalności gospodarczej. Polega ona na zwolnieniu z podatku dochodowego od osób fizycznych niektórych przychodów podatników do kwoty 85 528 zł, którzy pomimo osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego są nadal aktywni zawodowo.

Należy podkreślić, że jak wyżej wskazano, wysokość emerytury według nowych zasad zależna jest m.in. od kwoty zwaloryzowanych składek na ubezpieczenie emerytalne, opłaconych po 31 grudnia 1998 r. Dłuższa aktywność zawodowa, a tym samym dalsze opłacanie składek emerytalnych powoduje zatem, że wzrasta kwota składek zapisanych na indywidualnym koncie ubezpieczonego. Dodatkowo kwota kapitału początkowego i składek zapisanych na indywidualnym koncie ubezpieczonego wzrasta wskutek kolejnych waloryzacji. W przypadku osoby, która nie skorzystała z prawa do emerytury i nie zgłosiła wniosku o emeryturę w pierwszym półroczu 2024 r. jej kapitał początkowy oraz składki zostaną zwaloryzowane wskaźnikiem waloryzacji składek na ubezpieczenie emerytalne za 2023 r., który wyniósł 114,87% (M.P. z 2024 r. poz. 382), a także co najmniej wskaźnikiem waloryzacji składek na ubezpieczenie emerytalne za I kwartał 2024 r., który wyniósł 112,48% (M.P. z 2024 r. poz. 459).

Na podstawie art. 26 ust. 4 ustawy emerytalnej Prezes Głównego Urzędu Statystycznego ogłasza tablice średniego dalszego trwania życia kobiet i mężczyzn. Tablice trwania życia oblicza się na podstawie liczby zgonów (w danym okresie) i liczby ludności według płci i

wieku. Dla celów emerytalnych stosuje się tablice trwania życia łączne dla kobiet i mężczyzn. Jest to przeciętna liczba miesięcy dalszego trwania życia osób w danym wieku (mężczyzn i kobiet łącznie) obliczana na podstawie danych o liczbie dożywających mężczyzn i kobiet z uwzględnieniem odpowiednich proporcji płci. Stanowią one podstawę przyznawania emerytur na wnioski zgłoszone od dnia 1 kwietnia do dnia 31 marca następnego roku kalendarzowego oraz obliczenia przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych wysokości hipotetycznej emerytury.

Ubezpieczonemu, który zdecyduje się przejść na emeryturę w późniejszym wieku, do obliczenia podstawy wymiaru emerytury, ZUS przyjmie zatem wyższy kapitał początkowy oraz wyższą kwotę składek, a co do zasady ulegnie obniżeniu średnie dalsze trwanie życia - w stosunku do osiągniętego przez ubezpieczonego powszechnego wieku emerytalnego, tj. 60 lat w przypadku kobiet i 65 lat w przypadku mężczyzn - przez które ZUS dzieli podstawę obliczenia emerytury.

Należy zauważyć, że zastosowana w art. 26 ust. 4 ustawy emerytalnej gwarancja stanowi rozwiązanie korzystne w związku z obserwowaną na przestrzeni dziesięcioleci tendencją wydłużania się dalszego trwania życia ubezpieczonych i daje gwarancję stosowania korzystniejszych tablic średniego dalszego trwania życia albo obowiązujących w dniu zgłoszenia wniosku albo, jeśli jest to korzystniejsze dla ubezpieczonego z dnia osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego. Przyjęcie takiego rozwiązania wynika bezpośrednio z zasad funkcjonowania systemu emerytalnego.

Należy jednocześnie podkreślić, że średnie dalsze trwanie życia dla kobiet i mężczyzn w okresie pandemii COVID-19 znacznie się obniżyło. Przykładowo, średnie dalsze trwanie życia dla osoby w wieku 60 lat wynosiło w 2019 r.¹ 260,7 miesięcy, a dla osoby w wieku 61 lat 251,7 miesięcy.

W 2020² r. średnie trwanie życia dla osoby w wieku 60 lat wynosiło 261,5 miesiąca, natomiast w wieku 61 lat 252,4 miesiąca. Okres pandemii to znaczne obniżenie średniego dalszego trwania życia. W 2021 r.³ wynosiło dla osób w podanym wyżej wieku odpowiednio 247,7 miesięcy i 238,7 miesięcy, a w 2022 r.⁴ 238,9 miesięcy oraz 230 miesięcy.

Pandemia COVID miała znaczący wpływ na zdrowie Polaków oraz śmiertelność. Średnie dalsze trwanie życia w 2023 r. ⁵ świadczy o zakończeniu negatywnego wpływu pandemii COVID na zdrowie Polaków i wynosi dla osoby 60 letniej 254,3 miesiące a dla osoby 61 letniej 245,2 miesiące. Z kolei zgodnie z tablicami GUS z 2024 r.⁶ średnie trwanie życia dla osoby w wieku 60 lat wynosi 264,2 miesiąca, natomiast w wieku 61 lat 254,9 miesiąca.

Jednocześnie należy wskazać, że postępowanie w sprawie świadczeń emerytalno-rentowych wszczyna się na podstawie wniosku osoby zainteresowanej. O momencie zgłoszenia wniosku decyduje więc ubezpieczony, który ma świadomość stosowanych tablic dalszego średniego trwania życia oraz waloryzacji zewidencjonowanego kapitału składkowego na koncie w ZUS i na tej podstawie podejmuje decyzje co do momentu przejścia na emeryturę. Ustalenie prawa do emerytury i jej wysokości następuje na mocy decyzji wydanej w tym zakresie przez Oddział ZUS, który stosuje obowiązujące w momencie zgłoszenia wniosku tablice dalszego średniego trwania życia lub obowiązujące w momencie osiągnięcia wieku emerytalnego, jeśli byłoby to dla ubezpieczonego korzystniejsze.

Mając powyższe na względzie Departament Ubezpieczeń Społecznych uprzejmie informuje, że przyjęte rozwiązania wynikają z reformy ubezpieczeń społecznych, są z nią zgodne

¹ M.P. z 2019 r., poz. 279.

² M.P. z 2020 r., poz. 326.

³ M.P. z 2021 r., poz. 307.

⁴ M.P. z 2022 r., poz. 372.

⁵ M.P. z 2023 r., poz. 298.

⁶ M.P. z 2024 r., poz. 234.

i właściwie regulują poruszoną w petycji tematykę. W związku z tym w Ministerstwie Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej nie są prowadzone prace legislacyjne w kierunku wskazanym w petycji.

Pouczenie

Zgodnie z art. 13 ust. 2 ustawy o petycjach, sposób załatwienia petycji nie może być przedmiotem skargi.

Z wyrazami szacunku

Sebastian Kamiński
Zastępca Dyrektora
Departamentu Ubezpieczeń Społecznych
/-kwalifikowany podpis elektroniczny-/